

Een echte authentieke lachebek

A Real Authentic Man of Laughter, uitgegeven in 1994 in eigen beheer door de schrijver, Sardar Gurudayal Singh.

Soms vind je iets dat je niet had gezocht, maar blijkbaar toch heel graag wilde hebben. Serendipiteit is het dure woord voor dit verschijnsel. Het overkwam me onlangs toen ik het in de titel vermelde boekje van Sardar Gurudayal Singh in handen kreeg. Sardar, de lachende swami, afkomstig uit de wereld van de Sikhs uit de Punjab, die altijd met een tulband liep, is degene die door Osho in de laatste twee jaren dat hij lezingen gaf, bijna dagelijks liefdevol op de hak genomen werd. Nooit heeft Osho enige sannyasin zó vaak in de schijnwerper gezet.

Dat verliep dan ongeveer als volgt: na een betoog van twee, drie uur, pauzeerde Osho even, bladerde wat in zijn aantekeningen (een verzameling moppen die door een driekoppig team die dag voor hem bijeen was gezocht) en nadat de spanning in die stilte was opgevoerd, zei hij: 'It is time for something serious...' Of: 'Now is the time for Sardar Gurudayal Singh...'

Dan klonk er plotseling een luide, diepe lach, afkomstig van Sardar, die als enige in het gehoor al begon te lachen om wat weldra zou komen. Deze voorpret vond bij de talrijke andere aanwezigen dan onmiddellijk weerklank in de vorm van lachsalvo's die heel Gautama the Buddha Auditorium tot de nok vulden. En dan moest Osho, met een glimlach van oor tot oor, met zijn eerste mop nog beginnen!

Osho heeft in zijn lezingen eindeloos veel moppen verteld. Hij zei eens: 'Je hoeft niets van mij serieus te nemen, behalve mijn moppen...'. 'En onthoud één ding: lach niet zomaar, uit conformisme. Ten tweede, als je lacht, lach dan totaal, zonder enige terughoudendheid. Houd niks tegen. Leer om te lachen zoals Sardar Gurudayal Singh, die om zichzelf kan lachen – een echte grap.'

In kort bestek beschrijft Sardar zijn leven dat onbevredigend was verlopen tot hij in 1971 'bij toeval' Osho's appartement in Bombay wordt binnengeropen om een kapotte boiler te repareren. Osho krijgt hij dan niet te zien, wél de talloze boeken die van vloer tot plafond alle wanden bedekken. Dan vraagt hij aan Laxmi, Osho's secretaresse: 'Is dit een bibliotheek?' Nadat Laxmi hem heeft uitgelegd dat dit niet het geval is, maar dat de boeken voor persoonlijk gebruik zijn en dat de eigenaar nu siësta

houdt, wil Sardar die man onmiddellijk leren kennen. 'Kom morgen maar langs,' zegt Laxmi. De volgende dag kijkt Osho hem in de ogen en vraagt hem hoe het met hem gaat. 'Niet zo best' is het antwoord. 'Maar het kan goed gaan,' antwoordt Osho en geeft hem een dun boekje mee, getiteld 'Flight of the Alone tot he Alone' (later opgenomen in *The Great Challenge**, hoofdstuk 1 en 2). Die nacht kan Sardar niet meer slapen. Hij leest het boekje bijna veertig keer achterelkaar en stuit daarbij op een passage die voor hem een ommekeer betekent: we komen allemaal alleen op deze wereld en we verlaten haar ook weer alleen; in de tussentijd hebben we zo veel relaties – ouders, familie, vrouw, kinderen, de maatschappij, je land, je clubs en organisaties – maar er is geen liefde. Iedereen klampt zich aan elkaar vast om de eenzaamheid te ontvluchten. Wanneer je je dit realiseert is er een transformatie.

De volgende ochtend meldt Sardar zich onmiddellijk weer bij Laxmi, waar hij als eerste bezoeker van die dag zich voor Osho's voeten buigt en voor hem gaat zitten, die hem glimlachend aankijkt en vraagt hoe het met hem gaat. 'Goed,' is het antwoord. O: 'Wat doe je?' S: 'Ik bewaak dit gebouw'. O: 'Vind je dit werk leuk?' S: 'Nee.' O: 'Stop er dan mee.' Sardar had geen geld, had geen idee hoe hij verder aan de kost moest komen, maar hij nam meteen na het onderhoud zijn ontslag. 'Ik vertrouwde erop dat deze man wist.' De volgende dag krijgt hij een baan als huisonderwijzer voor de vele neefjes en nichtjes van Laxmi, die behoorde tot een welgestelde familie die in een groot huis in de buurt van Osho's appartement woonde. Zo begon voor Sardar Gurudayal Singh een nieuw avontuur in de wereld van Osho, dat hem steeds dichterbij de meester zou brengen. Ook toen hij vernam dat Osho zijn lichaam had verlaten, moest hij lachen. 'Voor mij ging hij nergens heen. Fysiek heeft hij ons verlaten, maar zijn aanwezigheid kan sterk worden gevoeld.' Dat heeft Sardar sterk bij de lezingen, 'dan voel ik zijn roep.'

* *The Great Challenge* is via de Vrienden van Osho nog te verkrijgen op [Boeken kopen en lenen - Vrienden van Osho \(vrienden-van-osho.nl\)](http://vrienden-van-osho.nl)

Boekbespreking door Swami Anand Frank.